

nutí úřadu ve věcech stavebních je lhůtou práva formálního, snaží se vyvoditi, že se dny poštovní dopravy do lhůty nezapočítávají. Je obecně uznanou zásadou správního řízení, že k tomu, aby dny poštovní dopravy nebyly do stanovené lhůty započítávány, je třeba výslovného pozitivního právního předpisu. Takovým předpisem je ovšem stížností citovaný § 75 odst. 2 nař. č. 8/1928 a také § 1 zák. č. 101/1896 ř. z., pokud je ovšem tento zákon ještě v platnosti. Než tato zákonná ustanovení nevztahují se na řízení před samosprávnými úřady (srov. ohledně nař. č. 8/1928 výslovný předpis § 1 cit. nař.) a nelze jich na toto řízení použít ani analogicky (srov. pro zákon č. 101/1896 ř. z. Boh. A 974/21 a pro nař. č. 8/1928 Boh. A 10.710/33). Se stížností je možno souhlasiti v tom, že v případech, kdy ve věci stavební rozhodoval by v I. stolici úřad politický, platila by zásada § 75 odst. 2 nař. č. 8/1928 pro lhůtu odvolací, avšak pak by procesní předpis § 132 stav. řádu pro Čechy ustupoval v plném rozsahu předpisům nař. č. 8/1928 Sb., neboť řízení by se konalo pak před úřady politickými, pro něž platí nyní výlučně nař. č. 8/1928 Sb., takže by ke dvojímu výkladu § 132 stav. řádu, jehož se stížnost obává, vůbec nemohlo dojít.

Č. 11.427.

Dávky za úřední úkony. — Železniční právo: I. Který úřad je oprávněn předepsati dávku za přezkoušení projektu průmyslové vlečky a za povolení k výkonu politické pochůzky? — II. Při povolení vlečky jde o správní akt železničního úřadu, nikoliv o podnikatelskou činnost dráhy.

(Nález ze dne 19. září 1934 č. 17.657.)

V ě c: Firma L.-cké keramické závody, spol. s ruč. obm. v L. proti ministerstvu železnic o dávku za úřední úkony.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo st-lce sděleno toto: »Podle zák. ze 3. dubna 1925 č. 53 Sb. o dávkách za úřední úkony ve věcech správních ve znění zák. ze 16. prosince 1926 č. 253 Sb. a pol. 10 b), c) sazby M vl. nař. z 22. prosince 1926 č. 254 Sb., dále zák. z 20. prosince 1929 č. 180 Sb. a vl. nař. z 28. prosince 1929 č. 185 Sb. a zák. z 27. listopadu 1930 č. 192 Sb. a vl. nař. z 19. prosince 1930 č. 193 Sb. předepisujeme za přezkoušení podrobného projektu na zřízení vlečky do cihelny v km 36'424 trati »Ů.—Ch.« a za povolení k výkonu politické pochůzky dávku 300 Kč (pol. 10 b) + 600 Kč (pol. 10 c), t. j. úhrnem 900 Kč, na výlohách — Kč, dohromady 900 Kč, slovy: devět set Kč. Důvody: větší rozsah projektu a hmotný prospěch, který stavebníkovi ze stavby vlečky vyplyne. V dávce podle pol. 10 b) je ohodnoceno také předběžné přezkoumání podrobného projektu ředitelstvím státních drah Praha—Sever.«

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažil nss: — — —

Stížnost spatřuje rozpor mezi nař. rozhodnutím a správními spisy v tom, že nař. rozhodnutí zjišťuje, že bylo uděleno stavební povolení, kdežto ve skutečnosti k takovému povolení nedošlo. Než tato námitka jest bezpodstatná, neboť nař. rozhodnutím nepředepisuje se dávka za

stavební povolení, nýbrž za přezkoušení podrobného projektu a za povolení k výkonu politické pochůzky.

Pokud však stížnost vytýká, že tuto dávku lze předepsati jen tehdy, bylo-li uděleno stavební povolení, nemohl jí soud přisvědčiti.

Sporná dávka byla předepsána podle sazby M 10 b) a c) vl. nař. č. 254/1926. Podle sazby 10 b) jest však předepsati dávku »za přezkoušení podrobného projektu a — není-li třeba žádných veřejných jednání — i s udělením stav. povolení.« Podle sazby 10 c) jest pak kromě dávky právě uvedené, je-li třeba veřejného jednání, předepsati dávku »ještě za povolení k výkonu politické (administrativní) pochůzky, vyvlastňovacího řízení a ostatních veřejných jednání i s udělením stavebního povolení z pravomoci komise.« Z těchto ustanovení plyne jen tolik, že, když se stavební povolení udílí bez veřejného jednání neb na veřejném jednání ex commissione, nepodléhá toto povolení zvláštní dávce, neplyne však z nich, že, když se stav. povolení neudílí, dávka za přezkoušení podrobného projektu a za povolení k výkonu politické pochůzky platiti se nemá.

Pokud lze ze stížnosti vyčísti námitku, že přezkoušení dílčího (správně podrobného) projektu nebylo provedeno, ježto platební rozkaz ředitelství mluví jen o projednání návrhu na zřízení vlečky, je i tato námitka bezdůvodna. Jak ze správních spisů patrno, předložila st-lka ředitelství státních drah svého času na základě směrnic daných při místním šetření z 20. dubna 1927 podrobný projekt, který byl zaslán min. žel. za účelem nařízení výkonu pochozí komise. Byly tedy st-lce dány ředitelstvím směrnice pro sdělání podrobného projektu a tento projekt byl pak shledán způsobilým pro provádění dalšího řízení. St-lka byla pak vyrozuměna, že se o tomto podrobném projektu bude konati pochozí komise. Z toho je zřejmo, že podrobný projekt ve skutečnosti byl přezkoušen, neboť jinak by politická pochůzka nebyla mohla býti povolena. Sdělení bližšího obsahu úředního přezkoušení projektu, jež stížnost pohřešuje, není zákonným předpokladem uložení sporné dávky.

Stížnost uplatňuje ovšem také, že ředitelství státních drah nebylo vůbec příslušno prováděti úkony, ze kterých dávka byla předepsána, takže nebylo přípustno tuto dávku uložit, a že nemohl ji předepsati ani žal. úřad, když nešlo o platný úřední úkon. Pokud jde o předpis dávky, vydaný ředitelstvím státních drah, stačí poukázati na to, že tento předpis není předmětem sporu, poněvadž byl min. žel. odstraněn a novým předpisem min. z 12. května 1931 nahrazen. Pokud pak jde o rozhodnutí žal. úřadu, neshledal nss námitku důvodnou.

Stížnost dovolává se ustanovení § 21 min. nař. z 29. května 1880 č. 57 ř. z. a § 46 min. nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z., podle nichž je prý vydávání stav. povolení pro vlečky vyhrazeno ministerstvu. Politickou pochůzku pak podle §§ 14 a 15 posléze uvedeného nař. nařizuje min. žel., jež se také účastní této komise. Z § 16 tohoto nař. nelze prý nic dovozovati, poněvadž ustanovení to mluví pouze o stav. konsensu. Rovněž podle § 5 č. 8 a 9 org. statutu (min. nař. z 19. ledna 1896 č. 16 ř. z.) spadají uvedené úřední úkony do kompetence min. žel.

Než, pokud jde o dávku předepsanou podle položky 10 lit. c), nebylo podle obsahu správních spisů povolení k výkonu politické pochůzky dáno ředitelstvím státních drah, nýbrž právě min. žel., a to vý-

měrem z 31. července 1927, jak bylo konstatováno i v protokolu o této komisi ze 14. října 1927 sepsaném, jež st-lka sama spolupodepsala. Pokud jde tedy o dávku za povolení k výkonu politické komise, je námitka zjevně bezpodstatná.

Pokud pak jde o dávku podle položky 10 b), t. j. dávku za přezkoušení podrobného projektu, stačí poukázati na ustanovení § 17 č. 14 zmíněného organizačního statutu, podle něhož do působnosti ředitelství státních drah patří stanovení projektu pro všechny stavby na tratích vlastního obvodu, pokud nebylo schválení vyhrazeno podle § 5 ministerstvu. Z tohoto ustanovení je patrné, že ředitelství státních drah bylo příslušno k přezkoumání projektu vlečky a že tedy šlo o úřední akt úřadu příslušného, tedy o akt platný, z něhož podle položky 10 b) dávka za úřední úkon mohla býti vyměřena. Zda tuto dávku mělo v daném případě vyměřiti ředitelství stát. drah či min. žel., nemusel nss zkoumati, neboť ani stížnost sama v tomto ohledu neobsahuje námítky a nss není povinen, aby z úřední povinnosti v tomto směru nař. rozhodnutí přezkoumával (usnesení odb. plena Boh. A CCCXCIV/30).

Stížnost vytýká dále, že dávku za úřední úkon lze předepsati jen, jde-li o úkon předsevzatý v zájmu soukromém. Tento předpoklad jest snad dán v poměru k min., nikoli však k ředitelství státních drah, poněvadž toto jest obchodním podnikem, jehož zájmem jest zvýšiti dopravu a tím zisk. Jedná-li ředitelství se stranou o zřízení vlečky, nevystupuje jako úřad vrchnostenský, nýbrž uzavírá s ní obchody, takže v takovém případě nejde o úřední úkon, ležící v podstatném zájmu strany.

Tato námitka jest založena na předpokladu, že poměr mezi ředitelstvím státních drah a projektantem vlečky je poměrem smluvních stran a nikoli poměrem úřadu ke straně. Nemůže proto býti uplatňována proti dávce podle položky 10 lit. c), vyměřené z úředního aktu min. žel. Zbývá proto zkoumati důvodnost námítky, pokud jde o dávku vyměřenou podle položky 10 lit. b), jež postihuje akt ředitelství státních drah. Proti námítce stížnosti v tomto směru vznesené slušelo uvážiti, že při povolání vlečky nejde o podnikatelskou činnost dráhy, nýbrž o správní akt želez. úřadu, kterým úřad tento prohlašuje, že provedení projektovaného díla není veřejným zájmem na újmu a jímž se po případě straně udílí současně povolení (konsens), aby dílo provedla. Je tedy stížnost na omylu, má-li za to, že ředitelství státních drah nevystupovalo v této relaci jako úřad vrchnostenský, nýbrž jako představitel železničního podniku.

S touto námitkou souvisí další námitka stížnosti, že zřízení vlečky nebylo st-lce vůbec k žádnému prospěchu, nýbrž prospěch ze vlečky že bude míti pouze dráha, jež obdrží od stěžovatelky bez jakéhokoliv vydání poplatky a dopravné. Než jak ze správních spisů patrné, žádala st-lka u ředitelství stát. drah sama za zřízení vlečné dráhy pro svůj průmyslový podnik a označila svou žádost za naléhavou, ježto vlečky pro svůj podnik nutně potřebuje. Když však šlo o vlečku pro st-lčin průmyslový podnik a st-lka sama o ni naléhavě žádala, nelze shledati ani nezákonnosti ani vady řízení v tom, že žal. úřad založil své rozhodnutí na předpokladu, že vlečka měla býti stavěna převážně v zájmu strany. — — —

Konečně obrací se stížnost proti výši dávky, tvrdíc, že úřad neuvedl pro stanovení výše žádných konkrétních ciferních dat. Žal. úřad uvedl, že stanovil dávku se zřetelem k rozsahu projektu a hmotnému prospěchu, který stavebníku ze stavby vlečky vyplynul. Dávku podle položky 10 b) lze vyměřiti od 200—5.000 Kč a podle položky 10 c) od 500—5.000 Kč. V daném případě byla první z obou dávek vyměřena částkou 300 Kč, druhá pak částkou 600 Kč. Předpis dávek je tedy v mezích zákonné hranice a je dokonce blízko dolní hranice dávkové sazby. Podle poznámky k pol. 10 jest při stanovení dávky přihlížeti k rozsahu projektu a k prospěchu stavebníkově. Žal. úřad také k těmto okolnostem přihlížel. Že by k nim nebyl měl přihlížeti neb že by byl měl přihlížeti ještě k jiným okolnostem, stížnost nevytýká. Aby pak úřad blíže udal, jak prospěch, resp. rozsah projektu vyšetřil, nebylo zapotřebí, když šlo o okolnosti oběma stranám známé a stížnost ani neudává, jak po názoru st-lky měl její prospěch z díla a rozsah projektu býti oceněn. Že projednání projektu způsobilo úřadu větší náklad, žal. úřad nevyslovil a jde proto dotyčná námitka stížnosti mimo.

Č. 11.428.

Tiskové právo: I. * Právo odvolati povolení k prodeji periodických tiskopisů cizozemských, dané úřadu v 5. odst. § 3 tiskového zák. č. 6/1863 ř. z., není ničím omezeno a nebylo omezeno ani zákonem č. 161/1894 ř. z. — II. * Prodej periodických tiskopisů cizozemských nepodléhá ustanovením § 2 zák. č. 161/1894 ř. z., nýbrž zůstal upraven i nadále ustanovení 5. odst. § 3 tiskového zák. č. 6/1863 ř. z.

Řízení správní: III. Předpokladem platného podání odporu podle § 67 vl. nař. č. 8/1928 Sb. jest, aby v rozhodnutí, které má býti odporem napadeno, bylo konstatováno buď výslovnou citací § 67 nebo aspoň jasným uvedením všech předpokladů podle předpisu toho požadovaných, že jde o rozhodnutí vydané podle tohoto předpisu.

(Nález ze dne 20. září 1934 č. 17.340.)

Prejudikatura: ad III: Boh. A 10.601/33.

Věc: Alfred H. v D. a Karel H. v P. proti zemskému úřadu v Praze o prodej cizozemských periodických tiskopisů.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměry okr. úřadu v Mostě z 10. srpna 1932 byla odvolána povolení k prodeji cizozemských periodických tiskopisů v H. č. 75 a 76, jež byla st-lům udělena výměry zem. úřadu v Praze z r. 1929, a bylo jim zakázáno další prodávání a rozšiřování těchto tiskopisů v politickém okrese mosteckém. Tyto výměry jsou opatřeny právním poučením, že se z nich lze do 15 dnů odvolati u okr. úřadu v Mostě k zem. úřadu v Praze, že však odkladný účinek nelze případnému odvolání přiznati vzhledem na veřejný zájem.

Odvoláním podaným proti těmto výměrům zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl a v odpor vzaté výměry potvrdil z těchto důvodů: Pro právní posuzování otázky prodeje periodických tiskopisů jsou rozhodná ustanovení § 3 odst. 5 zák. ze 17. prosince 1862 č. 6 ř. z.